

Jarmila Koňářiková

Jarmila Koňářiková se narodila 20. dubna roku 1935 ve Zlíně. Její rodiče pocházeli z Valašska. Maminka se vyučila na švadlenu, ale často pobývala doma, tatínek pracoval jako konstruktér v továrnách na obráběcí stroje. Z toho důvodu se rodina často stěhovala.

Ze Zlína se odstěhovali do Čelákovic, kde navštěvovala obecnou školu. To už bylo v době druhé světové války, kterou z pozice dítěte vnímala trochu dobrodružně.

My děti jsme třeba si vždycky když hlásili nějaký nálet a nebo jely okolo kolony nacistů, tak jsme vyběhly na půdu a k vikýři po žebříku a dělaly jsme směšné posušky na ně z dálky, jako hrdinně jsme se chovaly k nim protože jsme je nenáviděly. To jsme měly od rodičů přejato, protože rodiče jako to odsoudili tu válku.

Z této doby utkvěla v paní Jarmila rovněž vzpomínka na vybombardovaný vlak s cukrem.

To bylo u Káraného u Prahy a on hořel a zůstala tam zůstal tam plně jako ty bylo to, cukrkandl se to jmenovalo, když ten cukr shořel, tak cukrkandl, který se dal cucat a bylo to hrozně dobrý, jako bonbony no a jako tam hlídali nacisti u toho jako dospělí tam nesměli ale my děti nás tam pustili a tak jsme nosily týden do Čelákovic z toho Káraného vždycky celý rance toho cukrkandlu.

Po skončení války se pak s maminkou jely podívat do Prahy, jak město vypadá.

Byla strašně vybombardovaná, no a docela nás to překvapilo, ale koukaly jsme na to jako s úctou a těšily jsme se až ji zase vystaví.

Následně se rodina přesunula zpět na Moravu a paní Jarmila zahájila studium na gymnáziu v Lipníku nad Bečvou, kde dokončila první ročník. Následovalo další stěhování a to do severočeského Varnsdorfu. Ve studiu tak pokračovala na Gymnázium v Rumburku. Ve škole ji bavily předměty jako zeměpis a tělocvik a měla ráda i divadelní kroužek. Dodnes vzpomíná na řadu svých učitelů, mezi které patřily výrazné osobnosti rumburského gymnázia například profesor Oprchal, či profesor Waldauf,

Musím říct, že to gymnázium bylo skvěle obsazeno. Co učitel, to odborník, co profesor, to odborník.

Maturovala v roce 1953 s výbornými výsledky.

Její přání bylo studovat farmacii, ale z finančních důvodů přijala nabídku začít učit na základní škole v Rumburku a přitom si dodělávala pedagogickou přípravu v Liberci. Později nastoupila jako učitelka tělesné výchovy na Střední zdravotnické škole v Rumburku. S žákyněmi např. jezdily na chmel, lyžařské kurzy, organizovala sjíždění řek, založily atletické družstvo a jezdily po závodech. V roce 1985 se zúčastnily spartakiádního cvičení na pražského Strahovském stadionu.

Ve svém volném čase se věnovala oblíbeným sportovním aktivitám – turistice, tenisu a lyžování, díky kterému se podívala do řady zemí. Zapojovala se i do kulturního života. Ráda vzpomíná na dobu, kdy se spolu s dalšími rumburskými nadšenci věnovala

loutkovému divadlu. Tehdejšímu režimu se ale jejich činnost zdála problematická, a proto rumburské loutkové divadlo zaniklo.

Další vzpomínka z kulturního života ve výběžku, o kterou se s námi podělila, se váže ke koncertu Jaromíra Nohavici.

Ten sem přijel zpívat na koncert do Varnsdorfu, tenkrát když tam bylo celé město Varnsdorf tam seděl a bylo to ještě ve starém kině které pak zmizelo na chvíli a pak zas jako funguje, no a to bylo venku mnoho aut a přijelo STB a psali si značky těch aut. A bylo to hrozně krásný ten Nohavica byl úžasnej teda a nebál se jako vůbec dávat písničky, který se určitě režimu nelíbily.

Pád komunistického režimu v listopadu roku 1989 spolu s většinou svých kolegů vnímala jednoznačně jako pozitivní vývoj a výzvu. Tou pro ni byla i nově zavedená výuka angličtiny, kterou dostala na starost. Znovu tak při začátku další etapy své pracovní kariéry zároveň učila a sama studovala. Opět v Liberci, tentokrátě však jazykovou školu. Na Střední zdravotnické škole v Rumburku pak učila až do svého odchodu do důchodu.

I nadále stejně jako v průběhu celého svého života hodně cestovala, navštívila skoro celou Evropu, však nakonec nenavštívila Anglii, což bylo její velké přání.

Nyní bydlí v Rumburku a ani v úctyhodném věku nepolevila její vášeň pro sport a pravidelně hraje ping-pong a chodí po horách. S tím také souvisí její motto a vzkaz současným studentům: Nebudte tolik na telefonech a užijte si více přírody.